

ΤΙ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ

Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἐνιαυθοῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως Πλάκας, εἰσήγαγον ἀπὸ τῆς χθὲς τετράφωνον μουσικὴν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, οἱ δὲ τοῦ οὐπω ἀποπερατωθέντος Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐφρόντισαν ἀπὸ τοῦδε ν' ἀναθέσωσιν εἰς τινὰ μουσικὸν τὸν καθαρτισμὸν χοροῦ τετραφώνου, παρασυρθέντες ἀναμφιβόλως καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ νεωτεριστικοῦ πνεύματος ὑφ' οὗ κατέχονται τινες ἐτι δυστυχῶς τῶν ἐπιτρόπων ναῶν τινῶν, ἐν οἷς ἡ τετράφωνος ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐγκατασταθῆ.

Ὅντως εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπωμεν σήμερον, ὅτε πᾶς Ἕλληνα ζῆτεῖ ὅσιν ἐν ἡ εὐρίσκειται περιπλανώμενος ἀχμηρῶ ἐρήμῳ, ὅτε πᾶς Ἕλληνα αἰτεῖται ἔμπνευσιν ἀπ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὅπερ τόσας ἐνέπνευσε γενεὰς καταστάσας περιφανεῖς ἐν τῇ παγκοσμίῳ δράσει, εἶναι λέγομεν λυπηρὸν, νὰ βλέπωμεν δύο ἢ τρία πρόσωπα, καλούμενα ἐπίτροποι, ζητοῦντα νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τοῖς ναοῖς, οὓς ἐπιτροπεύουσιν, ἀνθετικὰς κατὰ πάντα ἰδέας, συλληφθεῖσας ἀναντιρρήτως ἐν περιβάλλοντι κατεργαζομένῳ τῶν ἐθνικῶν ἠμῶν αἰσθημάτων τὴν ἀποστέρησιν καὶ τῶν ἐθνικῶν ἠμῶν κειμηλίων τὴν τελείαν καταστροφὴν.

Καὶ εἶναι ἐτι λυπηρότερον καὶ πικρῶς ἅμα εἰρωνικὸν νὰ βλέπωμεν σήμερον ἰσταμένην ἀπαθῆ πρὸ τῶν τοιούτων αὐθαιρέτων ἀποφάσεων, τῶν ἐπαγομένων τραύματα καιριώτατα κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἠμῶν χαρακτῆρος, τὴν «Ἐταιρείαν τῶν Πατρίων» τὴν μεγαλόσχημον, τὴν καταβάλλουσαν, κατὰ τὰς ἐπαγγελίας τῆς, *μεγίστην μέρησαν ὑπὲρ τῶν διαφόρων γνωρισμάτων τοῦ ἐθνικοῦ ἠμῶν βίου*, τὴν διαμαρτυρομένην διότι *ἴδενται ἐν δευτέρῳ μοίρᾳ τὰ ἀγὰ καὶ περικαλλῆ ταῦτα γνωρίσματα*, τὴν διὰ τοῦ ἐπισήμου αὐτῆς ὀργάνου διδάσκουσαν καὶ νοθετοῦσαν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ μὴ τυφλώτῃ ἐναγκαλιζόμενος πᾶν ξενικὸν διότι *ἄλλοθι εἰς κατωφέρειαν ἐν τῷ τέρμκι τῆς ὁποίας χαίνει τὸ βάρανρον ταχέως καταστροφῆς*, τὴν ἀποφθεγγομένην τέλος ὅτι *τρὶς ἄφρονες εἶναι ὅσοι ἔχοντες ἴδιον περικαλλῆ καὶ ζηλευτὸν χιτῶνα, ἀπεκδύονται αὐτὸν ἵνα φορέσωσι τοῦ ἀρλεκίνου τὴν γελοιοποιὸν περιβολήν*.

Ἄλλὰ τότε πρὸς τίνα σκοπὸν ὄλαι αὐταὶ αἱ σωτήρια ὄντως νοθεύονται καὶ τὰ

τόσα σοφώτατα ἀληθῶς παρακελεύματα τῆς Ἐταιρείας ταύτης, ὅταν αὐτὴ ἴσταται ἀπαθῆς βλέπουσα δύο ἢ τρία πρόσωπα ἀπεκδύοντα τὸν ἴδιον περικαλλῆ καὶ ζηλευτὸν χιτῶνα καὶ περιβαλλόμενα ἀρλεκίνου περιβολήν, ἐνῶ δύναται νὰ προβάλλῃ τοῦτοις διὰ τὴν ἀφρονεστάτην ταύτην πράξιν τῶν οὐχὶ παρακελεύματα πλέον καὶ νοθεσίας ἀλλὰ τὸν ἰσχυρότατον αὐτῆς γρόνον; Πρὸς τί τότε ὅλος ὁ ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας ταύτης πομπῶδως δημιουργηθεὶς πάταγος περὶ ἐπαναφορᾶς ἐπὶ τοῦ καθόλου ἠμῶν βίου τῶν πατρίων ἠθῶν καὶ ἐθίμων *ἀνευ τῶν ὁποίων ἀδύνατον ὁ Ἕλληνα νὰ ζήσῃ καὶ συντελέσῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ ἀποκρίσασιν καὶ τὴν ἱερωτάτην αὐτοῦ ἀποστολήν*, ὅταν ἡ Ἐταιρεία αὐτῆς τῶν Πατρίων δὲν λαμβάνῃ μέρησαν καὶ περὶ ἐκεῖνου ὅπερ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ ἐθνικοῦ ἠμῶν χαρακτῆρος, τῆς ἐθνικῆς ἠμῶν ὄπλον ὀτι μουσικῆς, ἀποκρούουσα δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων τὴν ξένην καὶ ὀθνεῖαν ἐκείνην, ἥτις μεταβάλλει τοὺς Ναοὺς τοῦ Ὑψίστου εἰς πλατείας θεάτρων καὶ τόπους ἡδυπαθῶν ἀναμνήσεων; Πρὸς τί τότε ἡ ἐκδοσις ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας ταύτης δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου *πρὸς διάδοσιν ἐθνικῶν ἀρχῶν καὶ μετοχέτευσιν τῶν κρυσταλλίνων ὑδάτων*, δι' ὧν ἐποτίσθησαν καὶ ποτίζονται ἀκόμη οἱ ὑμέστεροι καὶ ἀκμαιότεροι τοῦ πολιτισμοῦ *ἐργάται*, ὅταν ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ, ἐξ ἧς ἀναβλύζουσι τὰ κρυστάλλινα ταῦτα ὑδάτα, ἐξ ἧς μεταλαμπαδεύεται τὸ ἐθνικὸν φῶς, ἐπιτρέπη ἡ Ἐταιρεία αὐτὴ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντανά μεταβάλλῃ εἰς *ῥά κ ο ς* τὸ αὐτῆς μέγα καὶ ἐθνοσωτήριο πρόγραμμα, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἰδεῶν ἐλεγχόμενων ὑπὸ τῶν πραγμάτων ὡς ἐπιβλαβῶν διὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ;

Εἰς τὴν Ἐταιρείαν ταύτην τὴν ἀναλαβοῦσαν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν πατρίων δὲν ἐπιτρέπεται, νομίζομεν, ἀπάθεια πρὸ τῶν τοιούτων πράξεων, ἀλλὰ σύντονος ἐνέργεια πρὸς ματαίωσιν αὐτῶν. Ἐπιβάλλεται εἰς ταύτην, ἂν θέλῃ νὰ ἐπονομάζηται πράγματι «Ἐταιρεία τῶν Πατρίων», ἂν θέλῃ νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὅτι αἱ ἐπαγγελίαι τῆς δὲν θὰ μεταβληθῶσιν εἰς βοστρύχους φενάκης, ἀλλ' εἰς μέγα τι ἐθνικῶς σωτήριο, ἐπιβάλλεται, λέγομεν, νὰ ἐπαναφέρῃ διὰ παντὸς μέσου ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ πρωτίστως τὸν ἑλληνοπρεπῆ ταύτης χαρακτῆρα, καταστροφῆσιν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ μεταβάλλῃ τὴν γνησιότητα τοῦτου ξένον καὶ ὀθνεῖον.

Ο ΡΥΘΜΟΣ

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν μουσικὴν καὶ αἱ ἱστορικαὶ περιοδοὶ αὐτοῦ

Ἰδίως ὁ β' ἐπίτριτος ἢ Καρικὸς καὶ ὁ δακτυλικὸς πῶς δεόν νὰ διατυπωθῶσι καὶ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ δημοικὰ ἄσματα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου ὑπ' ἀριθ. 12).

Τοῦ ἀνωτέρω τετραστίχου ἕκαστος στίχος σύγκειται ἐξ 11 συλλαβῶν. Ἄλλὰ τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ ἐν οἱ στίχοι σύγκεινται ἐκ περισσοτέρων συλλαβῶν, ὡς λόγου χάριν εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἄσματος:

Θυμήσου τὰ παντοεινά, θυμήσου καὶ τὰ
[πρῶτα,
Θυμήσ' διὰν ἐρχόμενα καὶ μ' ἀνοίγεις τὴν
[πόρτα.

(Ὅρα καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ ἄσματος εἰς ρυθμὸν β' ἐπίτριτον ἐν τῷ βῳ τευχ. τοῦ Μουσικοῦ Παραρτ. τῆς «Φόρμιγγος».)

Ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἄσματος:

Τὸ λέν' οἱ κοῦκοι στὰ βουνά. κ' ἡ πέριδικε
[στὰ πλάγια,
Τὸ λέει κ' ὁ πειροκότσιφας στὰ κλέφτικα
[λημέρια.

(Ὅρα ἐπίσης τὴν μουσικὴν εἰς ρυθμὸν δακτυλικὸν ἐν τῷ αὐτῷ Μουσικῷ Παραρτήματι.)

Τῶν ὁποίων ἄσμάτων ἕκαστος στίχος σύγκειται ἐκ 15 συλλαβῶν, ἥτοι ἐξ 8 τὸ πρῶτον ἡμιστίχον καὶ ἐξ 7 τὸ δεύτερον (8+7=15). Καὶ ὁ στίχος οὗτος εἶνε ὁ λεγόμενος Πολυκὸς στίχος, ὁ συνήθης ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δημοτικῇ ποιήσει δεκαπεντασύλλαβος, τοῦ ὁποίου ἡ τομὴ πίπτει μετὰ τὸν τέταρτον πόδα, τὴν 8ην συλλαβὴν (κ' ἡμιστίχον), καὶ τοῦ ὁποίου ἕκαστον τῶν ἡμιστιχίων ἢ κώλων περιέχει τέσσαρας πόδας δυσυλλάβους, καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶνε ἀκέρατον, τὸ δὲ δεύτερον μεμειωμένον κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ τελευταίου ποδός.

Τὸ αὐτὸ δ' ἐπίσης παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἄσματος

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρό,
θέλησα νὰ παντρευθῶ.
Καὶ ἐπῆρα μὰ γυναῖκα.
ποῦτρωγε γὰρ πέντε-δέκα.

(Ὅρα καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ ἄσματος τούτου εἰς τὸ αὐτὸ, ὡς ἄνω, τευχ. τοῦ Μουσικοῦ Παραρτήματος τῆς «Φόρμιγγος»), τοῦ ὁποίου ὁ στίχος σύγκειται ἐκ 16 συλλαβῶν, ἥτοι ἕκαστον τῶν ἡμιστιχίων αὐτοῦ ἢ κώλων ἐξ ἰσαριθμῶν καὶ ἀκεραίων 8 συλλαβῶν (8+8=16), τοῦθ' ὑπερ ἄσματος καὶ τετραστίχον θεωρεῖται, ἐὰν λάθωμεν ὡς στίχον ἕκαστον ἡμιστίχον.

Τοιαύτας ὁμοίας παρατηρήσεις δύναται

Καὶ πῶς θρασὺς ὁ τὴν αἰδῶ || προβεβλημένην

ἔχων. Τὸ σχῆμα τοῦτο ὑφίσταται διαφορῶς ταλαντεύσεις, μάλιστα δὲ ἐν ἀρχῇ τῶν ἡμιστίχων δύναται νὰ ὑπάρχη — | —. Ἐνίοτε ἡ ἐλευθερία χωρεῖ μέχρι τοσιούτων, ὥστε πλὴν τοῦ τέλους οὐδαμοῦ ἄλλοθι πτοσοχὴ δίδεται εἰς τὸ εἶδος τῶν ποδῶν καὶ μόνον αἱ συλλαβαὶ ἀριθμοῦνται (1). Πλὴν τῶν δεκαπεντασυλλάβων κατεσκευάσθησαν καὶ ἄλλοι εἴχοι ἰσομεγεθεῖς πάντοτε ἐπαναλαμβάνόμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τονισμοῦ τῶν λέξεων οἱ δωδεκασύλλαβοι Ἰαμβικοί τρίμετροι, Ἰαμβικοί καίτροχατικοὶ δίμετροι κλ. Ἄλλ' αἱ ποικιλίαι αὗται δὲν ἀπέκτησαν μεγάλην σημασίαν, ὥστε ὅταν ὀμιλῶμεν ἀπλῶς περὶ πολιτικοῦ εἴχου (2) ἐννοοῦμεν παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις τὸν Ἰαμβικὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δεκαπεντασύλλαβον. Ἐπικρατεῖ δὲ οὗτος εἰς ὅλα τὰ εἰδητῆς λογοτεχνίας, τὰ ὅποια πληροῦσι κοινὰς ἀνάγκας καὶ εἰς ὅλην τὴν δημόδιον ποίησιν μέχρι τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἡ υπερχυλιετῆς καὶ ἀσάλευτος δύναμις του εἶναι περιεργότατον φαινόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ποιητικῶν δημοτικῶν τύπων. — (Κρουμβάχερ Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς λογοτεχνίας. Τόμ. Β'. σελ. 487—491· μετάφρ. Σωτηριάδου. Ἐκδ. Ἀθηνῶν τύπ. Π. Δ. Σακελλαρίου. ἔτ. 1900).

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπερποτε μεγαλοπρεπῶς ἐωρτάσθη ἐν τῇ ὠραία καὶ μυροβάλῳ τῶν Κυκλάδων νήσῳ Τήνῳ ἡ ἐπέτειος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ περικαλλιῆ Ναφί τῆς Εὐαγγελιστορίας, ὅπου ἡ Πάνσεπτος καὶ θαυματουργὸς εἰκόνη τῆς Θεοτόκου, πρὸς προσκύνησιν τῆς ὁποίας πανταχόθεν συρρέουσι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ τὴν τῆς 15ης Αὐγούστου χιλιάδες εὐλαβῶν χριστιανῶν προσφέρουσαι εἰς τὴν Χάριν τῆς ἀγνῆς τῆς λατρείας δάκρυα καὶ ὅ, τι ἐκ τῶν οἰκονομιῶν των περισσεύμα.

— Τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἐορτῆς ἔψαλλον λαμπρότατα οἱ ἐν τῷ ναφί τοῦτω ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δοκιμώτατοι καὶ καλλίφωνοι ἱεροψάλται κκ. Δημήτριος Λούβαρης καὶ Σταυρὸς Φιλιππίδης, τὴν δὲ ἐορτὴν ἐλάμπρυνε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου κ Μεθόδιος, ὅστις καὶ κατάλληλον τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ λόγον ἐξεφώνησε κατὰ τὴν λειτουργίαν συγκινήσας μέχρι δακρύων τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

— Καὶ ἐπειθὴ ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τοῦ Πανελληνίου τοῦτου ἰδρυμάτος σημειωθήτω ὅτι δι' ἐξόδων του τὸ ἱδρυμα τοῦτο διατηρεῖ Μουσικὴν Σχολὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Πρωτοψάλτου τῆς Εὐαγγελιστορίας. Ἡ Μουσικὴ αὕτη Σχολὴ ἡδύνατο, ἐπὶ τὸ βέλτιον δι-οργανομένη, νὰ δίδῃ καρποὺς πάντοτε ἀγλαοῦς, ἀπὸ μάλιστα οἱ Τήνιοι καὶ καλλίφωνοι εἶναι καὶ Μουσικῆς ἰδιοφυίας δὲν στεροῦνται.

— Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ἱερὸν Ἰδρυμα τῆς Εὐαγγελιστορίας Τήνου, τὸ θεραπεῦον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὰς καλὰς τέχνας διὰ συντηρήσεως ὑπο-πρόφων σπουδαζόντων ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, θὰ μεριμνήσῃ καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς θέτον εἰς κανονικωτέραν λειτουργίαν τὴν Σχολὴν ταύτην διὰ τῆς προσλήψεως εἰδι-

(1) N. Meyer, anfang und Ursprung σ. 325 ἐ. (ἴδε καὶ βιβλιογραφίαν).
(2) Στίχους πολιτικῶς σημαίνει ὁ κοινὸς ὑπὸ πάντων ἐννοούμενος στίχος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς εἰς τοὺς λογίους μόνον προσίτην προσωδιακὴν ποίησιν.

κοῦ περὶ τὴν θεωρίαν διδασκάλου διαμένοντος ἤδη εὐτυχῶς ἐν Τήνῳ, τῶν νῦν ἱεροψαλτῶν τοῦ ἰδρυμά-τος χρησιμοποιοῦμένων εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς Μου-σικῆς μέρος, οὐτινος ἐμπειρότατοι τυγχάνουσιν ἀμ-φότεροι.

— Γενομένων τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς συσταθέν-τος ἄρτι Συλλόγου τῶν Τραγωδιστῶν ἢ «Ἐθνικῆ Μούσα» ἐξελέγησαν πρόεδρος μὲν ὁ ἐνθουσιώδης τῶν πατριῶν λάτρης καὶ ὑποστηρικτῆς ἀξιοτίμος κ. Κ. Γιολλάσης διευθυντῆς τῆς «Ἀστραπῆς», ἀντι-πρόεδρος δὲ ὁ συμπαθὴς συνάδελφος κ. Κ. Μπίρης δικηγόρος, γενικὸς γραμματεὺς ὁ εὐθαρσὴς καὶ ρε-ζικέλευθος συνάδελφος κ. Ι. Δούκας διδάκτωρ τοῦ Δικαίου ὁ καὶ πρωτοστατῆρας εἰς τὴν ἔδυσιν τοῦ Συλλόγου τοῦτου, ταμίας ὁ κ. Ἀνδρέας Κατῆς ἔμπορος, σύμβουλοι δὲ οἱ ἀξιότιμοι κκ. Κ. Σακελλαράκος, διευθυντῆς τοῦ «Φρουροῦ», Π. Σιμό-πουλος διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς, Στ. Ράπτης συν-τάκτης τοῦ «Σκρίπ», Τιμ. Βουτσόπουλος φοιτητῆς τῆς Ἱατρικῆς, Π. Μελισσώτης ὁ γνωστὸς εἰδωλλια-κὸς συγγραφεὺς, Ἀναστάσιος Φιλίππου μουσικὸς, καὶ Κ. Ἀθανασίου ἐργοστασιαρχῆς. Ἀναπληρω-ματικοὶ δὲ σύμβουλοι οἱ κκ. Ἀθανάσιος Βερροῖ-πουλος δημοδὸς δάσκαλος, Σωτήριος Τεντόπουλος Μουσικὸς καὶ Γ. Γερακίτης ἐργοστασιαρχῆς.

— Ἡ ἐκλογή αὕτη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου-λίου τοῦ Συλλόγου τοῦτου ἐκρίθη ὑπὸ πάντων ὡς ἀρίστη, καθ' ὅσον ἅπαντες οἱ ἐκλεγέντες ὡς μέλη αὐτοῦ συγκεντρουοῖσι πάντα τὰ προσόντα ἐκεῖνα ἅτινα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τοιοῦτος Σύλ-λογος ὕψιστον σκοπὸν ἐπιδιώκων.

— Πρὸ τοῦ ἐτι ἀποπερατωθῆ ὁ ἐνταῦθα ἀνε-γειρόμενος ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, οἱ ἐπίτροποι τοῦτου ἀνέβησαν εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Σταματιάδην τὴν σύστασιν χοροῦ τετραφώνου μου-σικῆς διὰ τὸν ἀνωτέρω ναόν.

— Ὁ χορὸς οὗτος καταρτισθεὶς ἔψαλε δοκι-μαστικῶς πρὸ τινος ἐν τῷ ναφί τῆς Χρυσοπηλαι-ωπίσης διάφορα ἐκκλησιαστικὰ τροπάρια, ἅτινα ὑ-περήρσαν εἰς τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὰς δοκιμὰς θεωρηθέντα ὡς σεμνὰ, ἀγνὰ, καὶ καθαρῶς ἐκκλησι-αστικά.

— Εἶναι νομιζόμεν περὶ τὸν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν ἡ μουσικὴ, δι' ἧς περιέβαλεν ὁ κ. Σταματιάδης τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα τροπάρια εἶναι σεμνῆ, ἀγνῆ καὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆ, καθ' ὅσον εἶναι βεβαιωμέ-νον, ὅτι ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ συνδυάσωσι τὴν Βυ-ζαντιανὴν μουσικὴν μετὰ τῆς τετραφώνου ἤντηλ-σαν, ἐξ ἀνάγκης πάντοτε, τὴν σεμνότητα, τὴν ἀγνό-τητα καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καθαρότητα τῆς μου-σικῆς των, ἐξ οὗ πῆθον τὴν μουσικὴν των καὶ οἱ συνθέται τοῦ Περιόλου καὶ τῶν λοιπῶν τοιοῦτων ἐκ-λελυμένων μελωδραμάτων.

— Ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ ἅπας ὁ μουσικὸς καὶ φιλόμουσος κόσμος ὁ λατρεύων καὶ ὑποστηρίζων τὴν πάτριον μουσικὴν συνιστῶμεν εἰς τοὺς κκ. ἐπι-τρόπους τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου νὰ προσῶναι εἰς δοκιμὴν καὶ ἐνὸς χοροῦ Βυζαντιανοῦ καταρτιζομένου καλῶς ὑπὸ τινος τῶν πεφημισμέ-νων Κωνσταντινουπολιτῶν ἱεροψαλτῶν, ἂν νομιζοῦσιν ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, καὶ τότε ἂς ἀποφασίσωσι περὶ τῆς εἰσακτέας ἐν τῷ ναφί, ὄν ἐ-πιτροπεύουσι, μουσικῆς, ἂν πράγματι θέλωσι τοι-αύτην σεμνῆ, ἀγνῆ καὶ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὴν.

— Ὁραιώτατα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν διεξήχθη ἐ-φέτος ἡ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ Ναφί.

— Ἡ ἀκολουθία τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ἐνταῦθα ναφί ἐψάλη κατασκευαστικώτατα χάρις εἰς τὸν διαπρεπῆ πρωτοψάλτην τῆς Μητροπόλεως κ. Ἀθανάσιον Σα-κελλαριάδην καθηγητὴν τῆς μουσικῆς καὶ τῆς Ἑλλ-Φιλολογίας, ἡμέτερον δὲ συνεργάτην, ὅστις θαυμα-σίως καὶ ἀπαρμιλλῶς, ὡς πάχτοτε, ἐξετέλεσε τὰ δεινότερα τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελωδραμάτων.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθη διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῷ Διδασκαλείῳ Κερκύρας ὁ εὐπαιδευτος καὶ ἰκανὸς Μουσικοδιδάσκα-λος κ. Α. Γ. Μοναστηριώτης.

— Ἐξεδόθη ἐσχάτως τὸ Δ' τεῦχος τοῦ περι-δικοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μουσικοῦ Ἐκκλη-σιαστικοῦ Συλλόγου. Τὸ διαγεμόμενον Δ' τεῦχος τοῦ περιοδικῷ μαρτυρεῖ τὴν ὁλονὴν ἐπὶ τὸ τελειό-τερον προαγωγήν τοῦ χρησίμου τοῦτου συγγράμμα-τος. Ἰδοὺ τὰ περιεχόμενα τοῦ νέου τεύχους.

Κατάλογος τῶν μελῶν μεγάλων εὐεργετῶν, εὐ-εργετῶν καὶ δωρητῶν τοῦ Συλλόγου. Περὶ τῆς ὑ-πάρξεως καὶ χρησιμότητος τοῦ πριτίμου ῥυθμοῦ ἐν τοῖς ἀσμασι τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Γ. Περογάκη. Ἡ

μουσικὴ ἀρμονία ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἱεράς ἡμῶν μελωδίας. ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Παμφίλου Μελισσι-νοῦ. Τρεῖς ἐπιστολαὶ Μακαρίου τοῦ Πατριῶτου πρὸς τὸν Πρωτοψάλτην τῆς Μ. Ἐκκλησίας Παναγιώτην τὸν Χαλάτσογλου, ὑπὸ Γ. Ι. Παπαδοπούλου. Περὶ τῆς ἀρχαίας παρασημαντικῆς, ὑπὸ Λεωνίδα Νικοκλέους Λογοδοσία ἀπαγγελθεῖσα κατὰ τὴν τε-λετὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου τῇ 29 Ἰουνίου 1901, ὑπὸ Γ. Ι. Παπα-δοπούλου. Ἐκθεσις προεδρικῆ τῶν κατὰ τὸ Γ' σχο-λικὸν ἔτος πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμασειᾶς Ἀνθίμου. Ἐκθεσις τῆς ἐ-ξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς. Πρακτικὰ τῶν συνεδριά-σεων τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τῆς ΟΙ' — ΟΖ'. Ὡδὴ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον μελοποιηθεῖσα ὑπὸ Ν. Α. Καμαράδου, Ὡδὴ εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκου-μενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ'. ὑπὸ Ν. Α. Καμαράδου.

Ἡ τιμὴ τοῦ τόμου τοῦτου ὄρισται διὰ τὰ μὴ μέλη τοῦ Συλλόγου εἰς γρ 20.

— Ἐν τῷ ναφί τοῦ ἐνταῦθα νοσοκομείου ὁ «Εὐαγγελισμὸς» τῷ τετιμημένῳ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐτελέσθη τὴν 25ην Μαρτίου μεγα-λοπρεπῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν λειτουργία, καθ' ἣν παρέστη ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσα, τὸ Συμβούλιον τοῦ νοσοκομείου καὶ οἱ ἐν αὐτῷ νοσηλεύμενοι.

— Τὴν ἀκολουθίαν τῆς λειτουργίας ἔψαλλον μετὰ περισσῆς γλυκύτητος καὶ ἀπαρμιλλῶν ἐπιτυ-χίας διὰ Βυζαντιανῆς μουσικῆς χορὸς ἐκ μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ἐκ-γυμνασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτως προσκληθέντος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς λειτουργίας ταύτης ἡδουμύλου πρωτοψάλτου τῆς Ἀγ. Βιοθήνης κ. Ν. Κανακάκη.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ ἐν Πειραιεὶ Ἱε-ρολογιώτατος Ἀρχιμανδριτῆς κ. Γερμανὸς Βαρού-πουλος ὁμίλησε περὶ θρησκείας καὶ πατριῶτος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἐμποροπαλλήλων μετ' ἀσυνήθους εὐ-φραδείας, δι' ἐπιχειρημάτων δὲ ἀκαταμαχρήτων ἀ-πέδειξεν ὁ ῥήτωρ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τότε μόνον δύναται νὰ φανῇ ἀντάξις τῆς προγονικῆς του εὐ-κλείας καὶ δόξης ὅταν βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῶν πατέρων του ἐγκολποίμενος τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῶν.

— Μετ' ἀσυνήθους λαμπρότητος διεξήχθη ἡ πανήγυρις τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν τῷ ναφί τῆς συνοικίας Κρητικῆς Πειραιῶς ὁμωνύμῳ ναφί.

— Ὅσοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Τήνον συνέρρευσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν τῷ ἀνωτέρω ναφί διὰ νὰ ἀκού-σωσι τὴν ὠραίαν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἀκολουθίαν, ἣν λαμπρότατα ἔψαλεν ὁ ἐν αὐτῷ εὐπαιδευτος καὶ βαθύς γνώστης τῆς Βυζαντιανῆς μουσικῆς πρωτο-ψάλτης κ. Χριστόδουλος Βαφειάδης, ἡ δὲ διὰ τῆς με-γαλοπρεποῦς φωνῆς του καὶ τοῦ καθάρου Βυζαντι-ακοῦ ὕφους καταγοητεύων πάντοτε τοὺς φιλομου-σους γείτονας Πειραιεῖς.

— Προσλήθη ὡς δεξιὸς ἱεροψάλτης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Πλάκας) ὁ καλὸς μουσικὸς κ. Ἀθ. Πα-παρίζος.

— Καθ' ἣ γραφουσιν ἡμῖν ἐκ Σκοπέλου ἐκτά-κτως ὠραία ἐπανηγυρίσθη ἡ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ αὐτῷ μητροπολιτικῷ Ναφί.

— Εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀκολουθίας τῆς ἡ-μέρας ἐκεῖνης ἔλαβον μέρος ἅπαντες οἱ ἱεροψάλται τῆς πόλεως Σκοπέλου, ὅτινες ὑπὸ τὴν διευθύναν τοῦ λαμπροῦ πρωτοψάλτου τῆς Μητροπόλεως κ' Ι. Ἀδάμ ἔψαλλον μετὰ περισσῆς ὄντως πέγγης τὰ ἐκ-λεκτότερα τῶν ἀρχαίων μουσικῶν μαθημάτων.

— Τὴν δὲ Β'. Κυριακὴν τῶν νηστειῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἐτελέσθη πανδήμιος ἡ τοπικὴ πανήγυ-ρις τοῦ προστάτου τῆς νήσου Ἁγίου Ριγίνου Ἐπι-σκόπου Σκοπέλου.

— Κατὰ ταύτην ἐψάλη ὁλονυχτία μεγαλοπρε-πῆς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μεταβέβησαν τὴν προηγούμενην ἐν πομπῇ τὰ ἄγια τοῦτου λείψανα ἐκ τῆς Μητροπόλεως, ὑπὸ χορῶν Βυζαντινῶν ἀπαρτιζο-μένων ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἱεροψαλτῶν τῆς Σκοπέλου.

— Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐγένετο ἐν συροφί πλήθος προσκυνητῶν ἢ ἐπαναφάρα τῶν Ἀ-γίων λειψάνων ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν Μητρόπολιν, τῶν ἱεροψαλτῶν ψαλλόντων καθ' ὁδὸν εἰδικὰ διὰ τὸν Ἁγιον Ριγίνον ἐγκώμια ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ πρώην πρωτοψάλτου Σκοπέλου κ. Δ. Δα-κιώτη.

— Ἀρίκοντο ἐκ Λεβαδείας δι' ὑποθέσεως τῆς Μονῆς αὐτῶν ὁ λόγιος καὶ μουσικομαθὴς κ.κ. Ἀ-γάπιος Δημητρίου ἡγούμενος καὶ Χριστόφορος Πρα-γιάννης συμβούλος τῆς ἐπὶ τοῦ Παρνασσῷ ἱεράς Μονῆς Ἰεσουσαλήμ.